

Juvenes Translatores

PDF generated for translation No.: 1 from student id: 10347

TRANSLATION

Once upon a time...

- Silence, please! - I shouted immediately, instinctually, in a manner at least as terrified as determined, because often times I like to seem determined when I am terrified.

This was not what I had expected. On my first day starting out as a teacher, I found myself in front of kids who were loudly talking to each other with no regard for me whatsoever. They were shouting from one end of the classroom to the other. I'd known where I was being placed, though: into one of the schools suffering from the most difficult circumstances in one of the poorest regions of the country.

- Silence, please! - I exclaimed once again, with much less determination.

That's when I realised that strictness won't do me a fat lot of good here. For this class, and perhaps for the whole school, other methods will be necessary. The homes of the students attending this school lack computers, desks, and often times books and writing materials, as well. Their families don't expect exemplary behaviour from them, nor do they expect good grades. Even society has seemingly given up on them. More often than not, they don't finish primary school, and they don't get vocational training either.

The third time, I did not order them to be silent. I went to the bookshelf, and pulled out a book. I started to read a story titled "The beggar sparrow". At first, none of them paid any attention to me. Soon, however, a couple kids gathered around me. Slowly the whole class went silent, and they all listened to me read with eyes wide open. The kids who had been chatting quieted down.

By the end of the year I had successfully convinced many students to read a couple shorter books on their own. The next year, overly enthusiastic from all of my successes, I started a foundation with some of my colleagues. The goal was to band together to organise afternoon activities and camps for the disadvantaged children, in order to help them get a certain sense of achievement and joy from literary works. Through reading together, the children became more confident, they got to know each other better, and they got to love each other more. They registered into the school's library system, they started a school newspaper, and they even tried their hands at writing articles, stories, and poems.

Our foundation now has 20 members. It is our firm belief that literature can help us through life's difficulties. It's not a problem if a child doesn't understand all of the messages some books wish to convey. The point is for them to be able to see their own problems and situations in the stories of Natasha Rostova or Huckleberry Finn.

Juvenes Translatores

PDF generated for translation No.: 1 from student id: 10347

SOURCE TEXT

Egyszer volt, hol nem volt...

- Csendet kérek! - kiáltottam rögtön, reflexből, legalább annyira rémülten, mint elszántan, mert gyakran elszántnak szeretnék látszani, amikor megrémülök.

Nem erre számítottam. Pályakezdő tanárként, az első napon olyan gyerekek előtt találtam magam, akik rám sem hederítve hangosan beszélgettek egymással. Az osztályterem egyik végéből a másikba kiabáltak át. Pedig tudtam, hogy hová kerülök: az ország egyik legszegényebb térségének egyik legnehezebb helyzetű iskolájába.

- Csendet kérek! - kiáltottam újra, jóval kevesebb meggyőződéssel.

Akkor már láttam, hogy szigorral itt nem sokra megyek. Ehhez az osztályhoz, és talán az egész iskolához más eszközök kellenek. Az ide járó diákok otthonában nincs számítógép, íróasztal, sőt, gyakran nincsenek könyvek, írószerek sem. Családjuk nem kéri rajtuk számon a példás iskolai magaviseletet, a jó jegyeket. Róluk szinte már a társadalom is lemondott. Az általános iskolát rendszerint nem fejezik be, szakmát nem tanulnak.

Harmadszorra már nem intettem csendre őket. Odamentem a könyvespolchoz, és levettem egy könyvet. Belekezdtem A koldus veréb című történetbe. Eleinte senki sem figyelt rám, de hamarosan pár gyerek körém gyűlt. Lassan az egész osztály elhallgatott, és mindenki tágra nyílt szemmel hallgatta a felolvasást. A csivitelők elcsendesedtek.

A tanév végére több tanulót is rá tudtam venni arra, hogy magától olvasson el egy-egy rövidebb könyvet. Sikereimen felbuzdulva a következő évben alapítványt hoztunk létre pár kollégámmal. Célunk az volt, hogy közös összefogással délutáni foglalkozásokat és táborokat tartsunk a nehéz sorsú gyerekeknek, hogy az irodalmi műalkotások révén sikerélményhez és örömforráshoz jussanak. A közös olvasmányok hatására a gyerekek magabiztosabbá váltak, és egymást is jobban megismerték, megszerették. Beiratkoztak az iskola könyvtárába, iskolaújságot indítottak, maguk is megpróbálkoztak cikkek, elbeszélések, versek írásával.

Alapítványunk ma már húsz tagból áll. Szilárd meggyőződésünk, hogy az irodalom segíthet a nehézségek leküzdésében. Az sem baj, ha egy gyerek nem érti meg egyik-másik könyv minden üzenetét. A lényeg az, hogy Natasa Rosztova vagy Huckleberry Finn történetében viszontlássák saját problémáikat, helyzetüket.